

A Főnök üzenete

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 43. szám, 2022. október 28.

Hadd beszéljek most ezekről a bizonyos fura érzésekről, ami korábban jellemezte a viszonyunkat. Volt, hogy úgy éreztem, igencsak kedvel a Főnök. Ilyenkor jókedvű voltam, felszabadult, majdhogynem gondtalan. A gondtalanságomba, persze, vegyült valami kicsinke szorongás, hiszen a Főnöknél soha nem lehet tudni. De mégis. Ha úgy éreztem, *kedvel*, és netán ennek valami jelét is adta, olyankor boldog voltam. Egészen egyszerűen, boldog.

Aztán olyan is volt, hogy „elegem volt” a Főnökből. Ez furán hangzik, tudom. Hogyan is lehetett volna *nekem* elegendő! Nekem, az egyszerű közkatonának. Ilyenkor, amikor ezt éreztem, látszólag - vagyis magamnak ezt beszéltem be - nekem, a *közkatonának* volt elegendő, de valójában ő volt az, aki valahogy úgy nézett rám, hogy *megijedtem* tőle, és elképesztő szorongás fogott el, hogy talán már nem szeret, talán már meg akar szabadulni tőlem, talán vége mindennek, egyszerűbben szólva, nincs értelme az életemnek.

***Semminek semmi értelme*, gondoltam ilyenkor.**